

## In de Schijnwerper

De strijd voor het behoud van het gebit wordt nog in hoofdzaak gevoerd met de wapenen, die de conserverende tandheelkunde in haar arsenaal ter beschikking heeft. Daarmee is het mogelijk om met regelmatige contrôle en behandeling, waarbij de frequentie rechtstreeks afhankelijk is van de cariesvatbaarheid, d.w.z. het gemiddelde aantal nieuwe aantastingen dat in een zeker tijdsverloop onschadelijk moet worden gemaakt, het kauworgaan tal van jaren in stand te houden.

Het kan met voldoening worden vastgesteld dat met maatregelen, die binnen het technisch en therapeutisch gebruik liggen van de gemiddelde practicus, mogelijk is om ook de patiënt op jaren in het bezit en genot te doen blijven van zijn natuurlijk kauworgaan.

Naast genoegzame vakbekwaamheid is daarvoor alleen nog nodig een normaal gevoel van verantwoordelijkheid voor wat in dit tijds-gewricht — met de middelen ter beschikking — de taak van de tand-arts is.

Dat er daarnaast nog iets anders aan te pas komt valt natuurlijk niet te ontkennen; tijd, inspanning en opofferingsgezindheid zijn onmisbaar om ook de meer gecompliceerde gevallen tot een goed, d.i. hygiënisch en functioneel betrouwbaar einde te brengen.

Maar behalve door het eigenlijke tandbederf wordt het bestaan van het gebit, vooral bij het klimmen der jaren, ook nog bedreigd door de aandoeningen van het tandbevestigingsorgaan, van het parodontium. En het is vooral hierbij, dat de gangbare opvattingen inzake de prognose dezer aandoeningen een ernstige bedreiging vormen. Dit is niet uitsluitend een zaak van therapeutische mogelijkheden, maar veeleer een van mentaliteit. Teveel overheerst bij de practici de mening dat voor de parodontopathiën op de lange duur geen kruid gewassen is, dat alle bemoeiingen ten spijt het vroege einde de extractie moet zijn. Vandaar bij velen de neiging om bij het constateren van de eerste verschijnselen, alle ernstige pogingen om het voortschrijden van de beginnende atrophie te stuiten bij voorbaat als onbegonnen te beschouwen. Het gevolg laat zich raden: onverwijld ingrijpen, dat — het moet erkend — tijdrovend, inspannend en niet eenvoudig is, blijft achterwege of wel het beperkt zich tot oppervlakkige maatregelen, die de kwaal niet in de wortel aantasten.

Hiermede wordt, alle moeilijkheden en onzekerheden van de thera-

pie ten spijt, geen recht gedaan aan de patiënten, die ook te dien aanzien op het behoud van hun gebit zozeer zijn gesteld, dat zij zich gaarne de nodige persoonlijke en financiële opofferingen willen getroosten. Zij zijn desnoods bereid hulp te zoeken bij degenen, die over meerdere kennis en inzicht op dit speciale gebied beschikken dan de algemene practicus, maar zij worden vaak onkundig gelaten omtrent de mogelijkheden van een conservatieve therapie, zij het dat deze vaak van chirurgische methoden vergezeld moet gaan om tot duurzame resultaten te leiden.

Nodig is in de eerste plaats een beter begrip van wat de huidige stand van de parodontologie kan bieden.

Het ten deze bestaande professionele defaitisme is het Bestuur van de Ver. van Nederlandsche Tandartsen aanleiding geweest om zijn leden in de gelegenheid te stellen de bestaande „primitieve” inzichten te toetsen aan de huidige kennis omtrent de parodontopathieën en zo is het wetenschappelijk gedeelte der komende voorjaarsvergadering geheel gewijd aan de verschillende aspecten van dit thema. Het bestuur en de W.T.A. hebben zich daarbij de medewerking kunnen verzekeren van een viertal vooraanstaande Zwitserse werkers op dit gebied, nl. Dr. K. Beyeler, Prof. Dr. A. J. Held, Dr. R. Jaccard en Dr. H. Vauthier, die elk een bepaald onderwerp voor hun rekening zullen nemen om er het licht van hun bijzondere kennis op te laten vallen.

Daarnaast zal een halve dag gewijd zijn aan demonstraties en de praktische toepassing der therapie ten behoeve van hen, die zich voor deze cursus hebben aangemeld.

Teneinde de bezoekers der vergadering en de deelnemers aan de praktische cursus de gelegenheid te schenken zich vooraf enigszins vertrouwd te maken met de te behandelen onderwerpen, heeft het bestuur gemeend enige daarop betrekking hebbende verhandelingen der genoemde sprekers in het Nederlands te moeten aanbieden.

De redactie, overtuigd dat deze inleidende opstellen niet alleen voor de leden van genoemde organisatie, doch ook in wijdere kring belangstelling zullen ontmoeten, heeft in overleg besloten om het Aprilnummer daaraan dienstbaar te maken en zo vindt de lezer thans voor zich een aflevering, waarvan het parodontose-vraagstuk de hoofdstotel vormt.

Wij vertrouwen hiermede een belangwekkend en instructief geheel te hebben bereikt en hopen dat dit tevens moge leiden tot een kentering in het nog al te gangbare pessimisme ten aanzien van het therapeutisch perspectief der parodontosebehandeling.

RED.